

KM 7/05 Kunsten å være kirke - Kulturmelding for Den norske kirke

Saksdokumenter

Dokument 7.1/05	Saksorientering
Vedlegg 7.1.1/05	Sammendrag av høringssvar
Vedlegg 7.2.2/05	Vedtak i Samisk kirkeråd og Mellomkirkelig råd
Dokument 7.2/05	”Kunsten å være kirke – Kulturmelding for Den norske kirke”

Innstilling fra komité E

Sammendrag av saksorienteringen

Kirkerådet ga i 2003 Norske kirkeakademier i oppdrag å utforme en kulturmelding for Den norske kirke. Kirkeakademiene oppnevnte et bredt sammensatt utvalg til å utarbeide meldingen under ledelse av Rikskonsertenes direktør Einar Solbu. Meldingen ble overlevert Kirkerådet 8. mars 2005. Meldingen ble sendt ut til alle landets menigheter og er ment å være til inspirasjon og videre oppfølging i den lokale menighet.

Kirkerådet gjennomførte våren 2005 en begrenset høring for å få innspill til oppfølging av konklusjonene i kulturmeldingen. I overkant av 60 % av høringsinstansene besvarte høringsdokumentet.

Saksutredningen gir et bredt innblikk i svarene fra høringsinstansene, men er ikke utfyllende på alle spørsmålene og utfordringene som ligger i kulturmeldingen. I drøftingsdelen er det en grundigere drøfting av de utfordringer som spesifikt berører Kirkemøtets ansvarsområde og mandat.

Komiteens merknader

I *Kunsten å være kirke* har Kirkemøtet og Den norske kirke fått en inspirerende kulturmelding. Komiteen verdsetter det arbeid som Norske kirkeakademier og utvalget under ledelse av direktør Einar Solbu har gjort. Komiteen vil også peke på betydningen av det omfattende høringsmaterialet. Dette er en ressurs i det videre arbeid med forholdet mellom kirke, kunst og kultur.

Kirken er et sted hvor vi kan komme med våre største gleder og svarteste sorger. Dette sitter i rommet som et ekko og er den usynlige utsmykning av kirkerommet.

OLE PAUS

Kirken i kulturen

Stortingsmelding 48 (2002–2003) ”Kulturpolitikk fram mot 2014” omtaler positivt både verdien av kulturelt og kunstnerisk arbeid i forhold til gudstjenesten, og kirkens brede kulturarbeid lokalt. Kirkemøtets komité mener dette åpner et større rom for kirken i kulturarbeidet i samfunnet. Det utfordrer kirken til større åpenhet og dristighet i samspill med kultur- og kunstmiljøer. Dette inviterer kulturarbeidere og kunstnere til å se kirkens trosunivers med sine fortellinger og symboler som en faglig utfordring. Det utfordrer politikere til å inkludere kirken, lokalt og nasjonalt, når kulturell og kunstnerisk utfoldelse skal prioriteres.

Komiteen ser med glede på den nasjonale satsing på kultur i skolen, Den kulturelle skolesekken. Komiteen mener at denne sekken må romme et like stort mangfold som det bærer av sekken utgjør. Sekkene må fylles med kultur og kunst som gir opplevelse av religiøse tradisjoner og uttrykk. Dette gjelder både kristen tro og annen religiøs tro. Komiteen ser Kulturløftet i regjeringserklæringen fra Soria Moria som svært viktig i dagens samfunn. Gjennom kulturell utfoldelse kan mennesket skape en vev av mening som gir livet innhold og verner mot eksistensiell tomhet. Gjennom kulturell aktivitet synliggjøres og bekreftes menneskets verdighet. I statsbudsjettet for 2006 og i løfter om fremtidige satsinger blir kommunenes økonomi styrket. Komiteen vil her oppfordre kommunepolitikerne til å tenke langsiktig. I et samfunn med betydelig press på det enkelte menneske gir kulturelt og kunstnerisk arbeid opplevelse av fellesskap omkring verdier som skaper glede, undring og forankring. Det er viktig at kommunepolitikerne prioriterer kulturell samhandling. Komiteen oppfordrer de lokale menigheter og kristne organisasjoner til å se sin kulturelle og kunstneriske utfoldelse som en del av lokalmiljøet og til å ta ansvar i det lokale kulturmiljø.

I denne kulturelle og kunstneriske utfoldelse vil komiteen særlig framheve:

- *Kulturell og kunstnerisk aktivitet må være inkluderende.* I samfunnet settes det skiller mellom mennesker etter fysisk og mental utrustning, helse, sosial og kulturell tilhørighet, etnisk og religiøs bakgrunn. I møte med disse ulikhetene har kultur og kunst en liknende oppgave som evangeliet i kirkens formidling. De skal sprengre grenser og skape et felles rom for menneskelig opplevelse. Kunst og kultur kan på samme måte som kirkens budskap brukes som et maktmiddel. Mangfoldet i menneskers språk og kultur er Guds reaksjon mot kulturell uniformitet (1 Mos 11). Derfor er det avgjørende for kirken at kulturell aktivitet og opplevelse rommer dette mangfold og er inkluderende.
- *Kultur og kunst skapes nedenfra.* Et inkluderende perspektiv må ikke forveksles med forakt for høyverdig kunstnerisk utfoldelse. Kirken ivaretar en tradisjon som i høyeste grad har verdsatt kunstnerisk kvalitet. Komiteen vil understreke det ansvar samfunnet har for å utdanne og legge til rette for kunstnerisk utfoldelse på høyt nivå. Men kunst som profesjonell uttrykksform må på samme måte som og annen kultur være nær menneskers hverdag. Derfor er det viktig at kunst og kultur er forankret lokalt og folkelig, i det stede, at kunsten i sin formgivning reflekterer menneskers livskamp og at den våger å velge også marginaliserte menneskers perspektiver. Kirken kan ikke her fremtre med en særegen kunstfaglig kompetanse, men bare påpeke at et slikt perspektiv på kunst er i samsvar med kjernen i det kristne budskap.
- *Kulturell og kunstnerisk aktivitet må være fornyende.* Den teknologiske utvikling skjer i et stadig raskere tempo, og raske endringer i global økonomi og politikk preger enkeltmenneskers liv. Media og kommunikasjonsteknologi formidler disse endringer umiddelbart. Det er avgjørende at kunst og kultur makter å skape nye uttrykksformer som tolker de endringer menneskers liv er underlagt. Fornyelse forutsetter alltid noe

eksisterende som skal gjøres nytt. Det er i spenningen mellom tradisjon og endring at det nye skapes. Ungdom er sensitiv for endringer og bringer håp om fornyelse. De er kulturelle endringsagenter.

Åpenhet mot framtiden er en viktig del av den kristne tro. Ifølge evangeliet ble Gud menneske i Jesus og tok bolig i denne verden. Jesu nærvær i verden er ikke bundet til bare én generasjon. Han er også nærværende i de unges kamp for å gi en ny verden nye kulturelle og kunstneriske uttrykk.

Komiteen har bevisst ikke satt et skille mellom kirkens og samfunnets ansvar, fordi dette ansvar er felles. Komiteen ser ikke grunner til at det skulle finnes et spesielt område for kirkelig kultur, isolert fra samfunnet. I hele vår tradisjon har kunst og kultur med utgangspunkt i kristen tro vært en del av en felles kulturarv. Komiteen kan ikke se at dette nå er annerledes, selv om samfunnet endres i mer flerkulturell retning. Den kristne tro kan leve sammen med ulike livssyn og religioner i toleranse. Nettopp kunsten har en mulighet til å være brobygger. Kunst som er forankret i ulike kulturer og religioner kan skape dialog mellom ulike verditradisjoner i en sammensatt virkelighet.

Teologisk refleksjon, av Helge S. Kvanvig

Selv om religiøs og kulturell utfoldelse har mange likheter, så er de likevel ikke det samme. Ved å gjøre grensesnittene mellom de to livsområder tydelig, blir det også klart hvor nært de henger sammen.

- I mange sammenhenger er religion og kultur så sammensmeltet at det er vanskelig å skille mellom dem. Begge uttrykksformer favner hele livet og viser menneskets evne til å tolke tilværelsen, fabulere over den og gi tolkning og fabulering fysiske og materielle uttrykk som lagrer i seg skjønnhet og mening. Forskjellen kommer tydeligst fram i det som er den innerste nerve i de to uttrykksformer, kulten og kunsten. I kulten skapes riter som åpner for kommunikasjon med det hellige og tolkning av livet i et øyeblikk av guddommelig nærvær. I kunsten skapes og lagres livstolkning i gjenstander og handlinger som kan oppleves i ulike livssituasjoner. Denne forskjell viser også hvor tett kult og kunst er vevd sammen. Kultens riter trenger kunstens symbolspråk for å formidle det guddommelige, kunstens symbolske uttrykk ønsker å skape øyeblikk av nærvær for å formidle mening. For mange er det derfor en nær sammenheng mellom en religiøs og kunstnerisk opplevelse.

- Opplevelsen av det hellige rom bærer i vår lutherske tradisjon i seg en dobbelthet. Kirken som kultisk, gudstjenestelig rom er ikke bundet til bestemte steder hvor hellige handlinger en gang fant sted. Kirkens rom er heller ikke hellig gjennom lagring av hellige gjenstander, relikvier. Det kirkelige rom gjøres hellig gjennom nærværet av den hellige Gud. Dette nærvær er i vår lutherske tradisjon tolket noe ulikt. I den lavkirkelige tradisjon har vekten ligget på forkynnelse og tilbedelse, i den høykirkelige tradisjon har også de hellige handlinger, dåp og nattverd, spilt en avgjørende rolle. I begge tradisjoner er det grunnleggende likheter. Rommet gjøres hellig ved nærværet av Jesus som den korsfestede som uttrykker livets smerte, og Jesus som den oppstandne som uttrykker livets håp. I begge tradisjoner er det en grunnleggende erfaring at bønn og tilbedelse skaper et hellig rom i et fysisk rom. Kunsten i rommet er i denne sammenheng en vesentlig forutsetning for denne forvandling.

- Opplevelsen av det hellige rommet henger nær sammen med opplevelsen av gudstjenesten som en annen tid. Avgjørende her er opplevelsen av nåtiden. I hverdagen oppleves en nåtid som er i konstant klemme mellom hva vi nettopp har gjort og hva vi nå skal gjøre. Nåtiden skvises sammen til nulltid. Her skal kirken tilby mennesker en annen opplevelse av tiden. I møtet med det evige omskapes nåtiden til uendelig tid. Gjennom å hvile i denne tiden åpnes sinnet for fortid og fremtid. I denne utvidelse av tiden ligger opplevelsen av nærvær, erindring og forventning. Mennesker kommer i kontakt med sine egne livsfortellinger og håp, og de kan forankre disse i Bibelens og kirkens fortellinger og løfter. Kunst og arkitektur er derfor vesentlig i kirkerommet fordi vi som mennesker trenger et sted

hvor rommet og tiden forvandles og gir mulighet for opplevelse av nærvær og ettertanke.

Kultur i kirken

Avgrensning og sammenheng

Komiteen forstår at utvalget har vært nødt til å avgrense sitt oppdrag og har konsentrert seg om kunstformene. Dette er en stor nok oppgave i seg selv. For å kunne gi forholdet mellom kirken og kunsten rett oppmerksomhet, mener komiteen det er nødvendig å framheve at meldingen verken dekker alle sider ved det kulturelle liv i kirken, eller alle sider ved kirkens rolle i kulturen. Folkelige kulturuttrykk er ikke fanget godt opp i meldingen. Amatørens plass i kulturlivet kunne vært tydeligere. Det brede folkelige kulturengasjement og frivilliges innsats representerer en verdi i seg selv.

Meldingen gir råd og anvisninger som kan være med på å åpne kirken og gi kirkens kulturuttrykk en plass i det allmenne kulturliv. Dersom dette skal skje, mener komiteen det er nødvendig å unngå at arbeidet med kirken og kunsten framstår som en egen kirkelig kultursektor. Kirkens arbeid med kunsten må skje i lys av kirkens strategiplan og uttalelsen om "Kirkens identitet og oppdrag". På den måten kan kulturperspektivet løftes og prioriteres i programmer som allerede er vedtatt.

Kulturperspektivet i "Den norske kirkes identitet og oppdrag"

Kirken skal ikke bare bruke kultur, kirken *er* kultur. Kirkemøtet 2004 formulerte "Den norske kirkes identitet og oppdrag". Her tegnes noen av de varige spor som kirken har satt i kulturen (ledd 2, 3, 25 i uttalelsen). Her understrekes det at kirkens misjon skal preges av vilje til å lytte og til å møte alle mennesker og kulturer med respekt (ledd 4). Kirken vil la seg utfordre av ulike kunst- og kulturuttrykk, og er beredt til å fornye sin forkynnelse og sine trosuttrykk i møte med samtidens kultur (ledd 6). Når kirkens formspråk kommer til kort, må kirken finne nye former og uttrykk i sin kommunikasjon (ledd 7). Kirken vil legge til rette for at flere kan se gudstjenesten og menighetsfellesskapet som et sted å uttrykke og finne styrke til troen (ledd 11). Som folkekirke forholder Den norske kirke seg til allmenne livserfaringer i samfunnet, og søker gjennom kirkelige handlinger, i sitt gudstjenesteliv, og i øvrig virksomhet å reflektere menneskelivet i dets mangfold (ledd 26).

Gamle og nye kirkebygg er uttrykk for kirkens historie og for menneskelig livserfaring fra alle tider. Kirkene er steder der evangeliet tolkes og forkynnes på nytt, også ved hjelp av ulike kunstarter og kulturelle uttrykk (ledd 16). Dette innebærer ofte praktiske utfordringer når historiske kirkebygg skal romme dagens gudstjenestelige og kulturelle aktiviteter

Uttalelsen om "Den norske kirkes identitet og oppdrag" framholder at kirkens budskap både bekrefter og utfordrer samfunnet og dets kultur. I dagens situasjon utfordres blant annet sider ved forbrukersamfunnets idealer og livsstil av det kristne budskapet. Kirken vil i så måte representere en motkultur i samfunnet. I arbeidet med etiske og moralske spørsmål er det viktig å bygge allianser med andre aktører i kultur- og samfunnsnivå (ledd 28).

Komiteen ser at kulturmeldingen inviterer kirken og kunstlivet til felles kamp mot forflatning og kommersialisme.

Kulturperspektivet i kirkens strategiplan

Kunst og kultur er mer enn et middel for å få folk til kirken. Også denne delen av Skaperverket er godt og ønsket av Gud. Kunst kan formidle budskap som ord ikke makter å forklare og uttrykke, og har derfor, som Ungdommens kirkemøte uttrykker det, verdi i seg selv.

Kunsten å være kirke angår alle de fire satsingsområder i strategiplanen for Den norske kirke 2005–2008: Trosopplæring, gudstjenesteliv, diakoni og ”ung i kirken”. Komiteen mener kulturmeldingens perspektiv og anliggende må bringes inn i alle de fire satsingsområdene:

- Den oppvoksende slekt har rett til å få kunnskap og kjennskap til kirkens historie og tradisjon. Barn og unge har gjennom sine kulturuttrykk en rikdom å tilføre sine menigheter i trosopplæringen og gudstjenestelivet. Trosopplæringsreformen må inkludere kulturperspektivet i alt sitt arbeid. Dette må skje med samme krav til kvalitet som samfunnet ellers setter til Den kulturelle skolesekken.
- Kirken har en kulturell rikdom i gudstjenestelivet. Kunsten er ikke et tillegg til kirkens teologi eller budskap, men gjennom hele kirkens historie har kunsten gitt form til budskapet. Den pågående reform av gudstjenestelivet må realisere målet om å bruke samtidens kunst- og kulturuttrykk og gi rom for kulturelt mangfold.
- Diakoni fremmer en inkluderende kultur. I diakonien deles erfaringer med mennesker i ulike livssituasjoner. Dette gjelder også i forhold til kunst og kulturuttrykk. Kunst kan gjennom kirkens diakonale virksomhet bidra til å gi legedom og hvile. Kirken må stadig åpne seg for å finne nye måter der kunsten kan bidra til at kirken viser støtte og omsorg for mennesker i livets gode og onde dager.
- Unge er både brukere og aktive utøvere av kultur, slik Ungdommens kirkemøte sier i sak UKM 05/04. Unge må få bringe fram sine mangesidige kulturelle uttrykk i menighetene. For unge går veien til kirken og troen ofte gjennom kunst og kultur. Når kirken tilbyr unge utfoldelse innen musikk, dans, drama og visuell kunst, er de verdifulle bidragsyttere og får styrket sitt eierforhold til kirken og troen. I tillegg vil det som produseres, ha egenverdi og formidle ungdomskultur og tro til resten av menigheten. Det er også viktig at unge slipper til med sine uttrykk i høymessen og det øvrige menighetslivet, og ikke avgrenses til egne arenaer og fora. Unge er aktive brukere i mediekulturen og utfordrer kirken også gjennom utprøving av digitale uttrykksformer.

Alle mennesker er skapere og mottakere av kunst- og kulturuttrykk i forhold til musikk, ordkunst, drama, dans, film, visuell kunst og arkitektur. Også mennesker med ulike fysiske funksjonshemninger og mennesker med psykiske utviklingshemninger er skapere av kunst og kultur som kan bidra til å åpne nye perspektiver i våre liv og i vår kirke. Det er viktig at det er åpenhet i kirken for at disse uttrykk blir hørt, sett, luktet, følt på og smakt. Vi vil særlig holde fram at døvesamfunnet med sitt visuelle og kroppsnære tegnspråk også har sin egen kultur, og at døvekirken derfor har noe eget å bringe inn, også til hørende i vår kirke.

Samisk kirke- og kulturliv er framhevet i meldingen. Komiteen vil likevel bemerke at det ikke har vært noen samer med i utvalget. Det samiske kultur- og trostilfang må få innpass i hele kirken, og må få prege gudstjenesteliv og liturgi. I det videre arbeid med forholdet mellom kunst og kirke må samisk kompetanse inkluderes.

Komiteen slutter seg til Mellomkirkelig råds anmerkning om at refleksjonen omkring det internasjonale og økumeniske perspektiv kunne vært sterkere. Den kristne kulturarv er internasjonal og økumenisk, og Den norske kirke har vært en del av dette 2000-årige samspillet. I løpet av de siste tiårene har vi også begynt å få del i kulturelle uttrykk fra de områder hvor norsk misjon har vært virksom. Ikke minst gjelder det på gudstjenestens område. Dette kan høres som en gjenklang av den evangelieforkynnelsen vi har fått være med på som en misjonerende kirke.

Oppfølging og organisering

Komiteen finner det både ønskelig og nødvendig at kunst- og kulturarbeidet i kirken stimuleres og målrettes ved en organisering av ressurs- og kompetansesentre. Dette bør skje i en oppbygning nedenfra ved at levedyktige regionale sentre knyttes sammen i et nasjonalt nettverk. Komiteen har merket seg det Kulturløftet som regjeringen ønsker å gjennomføre. Kunst- og kulturarbeidet i kirken bør være en naturlig del av dette. Hvordan oppbygningen av et kompetansenettverk for skapende og utøvende kunst kan gjennomføres, må utredes nærmere. Komiteen har skissert elementer i en videre utvikling i sitt vedtaksforslag. Komiteen står enstemmig bak dette.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslagene til vedtak vil i første omgang medføre utredning av ordningsmessige og juridiske konsekvenser, samt samarbeid i forhold til Riksantikvaren og andre instanser. Utredning av ulike modeller vil også kreve ytterligere administrative ressurser. Dette vil trolig utgjøre mellom ½ og ¾ årsverk.

Kirkemøtets vedtak

1. Kirkemøtet oppfordrer landets menigheter til å arbeide videre med meldingen om *Kunsten å være kirke*, bygge nettverk og gi rom for det kulturelle mangfold i kirken, slik at kirken kan være en offensiv kulturbærer, som tar et bredt spekter av kunstformer og medier i bruk.
2. Kirkens kulturmelding inviterer kunstnere til å arbeide med sine kulturuttrykk i en kirkelig sammenheng. Kirkemøtet bekrefter denne invitasjonen og framholder den store verdi kunstfaglig kompetanse har i kirkens liv. Den profesjonelle og amatørbaserte kulturutfoldelse beriker hverandre. Kirken nyter godt av en omfattende frivillig kulturaktivitet. Kirkemøtet oppfordrer menighetene til fortsatt å legge til rette for slikt engasjement.
3. Kirkemøtet er glad for den teologiske refleksjon om kunst og teologi som ligger i meldingen. Samtidig tydeliggjør meldingen og høringen behovet for å arbeide videre med kultur, teologi og kirke. Den fremtidige satsing på kunst og kultur bør også omfatte et videre faglig arbeid med disse spørsmål. I denne sammenheng er det viktig å inkludere perspektiver fra samisk kultur og teologi. Det er også avgjørende at kirkens arbeid med disse spørsmål skjer i aktivt samarbeid med andre kirker og med et klart økumenisk og internasjonalt perspektiv.

4. I de strategiske satsingene for Den norske kirke 2005–2008 er det innvevd et kulturperspektiv. Kulturmeldingens utfordringer må derfor få prege trosopplæring, gudstjenesteliv, diakoni og ”ung i kirken”. Omvendt må erfaringene fra disse områdene være med å forme kirkens arbeid i forhold til kunst og kultur.
5. Barn og unge må slippes til og bli ivaretatt både som skapere og brukere av kultur. Kirkemøtet presiserer at barns og unges kulturelle uttrykksformer er en verdifull del av kirkens kultur. Kirkemøtet utfordrer alle som har ansvar for gudstjenester og andre kirkelige samlinger til å være åpne og reflekterte i møte med unges kunst- og kulturuttrykk, som ofte står i kontrast og opposisjon til det etablerte og slik virker fornyende.
6. Kirkemøtet ser med glede på arbeidet som springer ut fra Den kulturelle skolesekken. Landets menigheter oppfordres til å arbeide frem prosjekter som kan oppfylle kirkens intensjon om å være en kulturbærer.
7. Kirkerådet og Samisk kirkeråd utfordres til å arbeide videre med en kulturstrategi for samisk kirkeliv og til å fremme forslag om hvordan samisk spiritualitet og samiske kulturuttrykk kan farge gudstjenester og utfordre kirken over hele landet.
8. Kirkemøtet ber om at det på alle nivåer i kirken legges til rette for at mennesker med ulike fysiske funksjonshemninger og psykiske utviklingshemninger får sin rettmessige plass som skapere og deltakere i forskjellige former for kunst og kultur i kirken.
9. Kirkemøtet oppfordrer til å åpne kirkene for en større variasjon av kulturuttrykk. Dette aktualiserer behovet for revisjon av regelverket på dette feltet, slik det er påvist både i meldingen og i høringen. Kirkemøtet ber Kirkerådet komme tilbake til Kirkemøtet med forslag til revisjon av regelverk for bruk av kirker.
10. Kirkemøtet ber Kirkerådet samarbeide med Riksantikvaren for å få til fleksible løsninger for bruk av fredede og bevaringsverdige kirkebygg for dagens kulturelle uttrykk og aktiviteter.
11. Kirkemøtet ber Kirkerådet om å komme tilbake til Kirkemøtet med nødvendig revisjon av retningslinjer for liturgisk inventar og utstyr. I denne forbindelse bør det vurderes hvor avgjørelsesmyndighet for varige og midlertidige verk og installasjoner skal ligge.
12. Kirkemøtet oppfordrer menighetene til å gjøre bruk av kunstfaglig kompetanse i spørsmål som gjelder kirkerommets estetiske karakter.
13. I meldingen løftes kirkemusikerne fram som viktige kulturarbeidere i våre menigheter, også som nøkkelpersoner i samspillet mellom kirken og det alminnelige kulturliv. Kirkemøtet er positiv til utvalgets anbefaling om å utvide kirkemusikernes stillingsprosent. Siktemålet bør være heltidsstillinger der behov for dette kan dokumenteres. Kirkemøtet ber Kirkerådet om, i samarbeid med KA og arbeidstakerorganisasjonene, å utrede økonomiske konsekvenser og finansieringsmodeller av å utvide kirkemusikernes stillingsprosent. En bør også utrede finansieringen av stillinger som kirkemusikalske konsulenter på bispedømmenivå. Kirkemøtet mener også at kulturarbeidere med annen fagbakgrunn er ønsket i stillinger i kirken.

14. Kirkemøtet ber om at ungdomsaspektet i kirkemusikkutdanningen styrkes, ivaretas og kvalitetssikres, og at kunst- og kulturaspektet i utdanningen til kirkelige stillinger som berører ungdom styrkes, ivaretas og kvalitetssikres.
15. a) Kirkemøtet ønsker at det etableres kirkelige ressurs- og kompetansesentre for skapende og utøvende kunst, for å gi faglig tyngde til møtet mellom kirke, kunst og kultur utover landet.
- b) Sentrene bør organiseres som regionale sentre og knyttes opp mot eksisterende fagmiljø i bispedømmene. Kirkemøtet vil framheve de muligheter som domkirkene og den kunstneriske aktivitet i disse gir.
- c) Ressurs- og kompetansesentrene må samarbeide og utfylle hverandre i et nettverk. Dette må ha bred kompetanse, også om samiske forhold. Sentrene må ha kjennskap til lokale og folkelige kulturuttrykk, også til storbykulturer og ungdomskulturer.
- d) Ressurs- og kompetansesentre må samarbeide nært med lokal og regional kunstnerisk virksomhet, og ved siden av den profesjonelle kulturutfoldelse gi rom for amatørbasert og frivillig kulturaktivitet.
- e) Kirkemøtet ser det som viktig at lokale kunstneriske prosjekter stimuleres økonomisk
- f) Kirkemøtet ser et kirkelig ressurs- og kompetansenettverk for skapende og utøvende kunst som en del av det Kulturløftet regjeringen har varslet.
- g) Nettverket trenger en koordinerende instans. Kirkemøtet tar ikke stilling til hvor og hvordan den nasjonale samordningen kan skje.
- h) Kirkemøtet ber Kirkerådet i samråd med bispedømmerådene, aktuelle fagmiljøer og økumeniske samarbeidspartnere, om å utrede denne saken videre, særlig med hensyn til struktur, profil og økonomi.

Vedtaket var enstemmig.